

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: M. H.**, zastoupen JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou, se sídlem Liberec, Továřský vrch 1358/3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2005, č. j. 55 Az 136/2004 - 51,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá kasační stížnosti shora označený rozsudek krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2004, č. j. OAM - 1114/VL - 10 - ZA05 - 2004, jímž stěžovateli nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí jedinou námitku, která spočívá ve výtce krajskému soudu, že ve věci samé rozhodl, aniž byla stěžovateli umožněna účast v tomto řízení, neboť mu nebyla doručena výzva krajského soudu ve smyslu § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodnutí soudu je tedy podle stěžovatele stiženo vadou řízení, která měla z následků nezákonné rozhodnutí ve věci samé; současně požádal

Nejvyšší správní soud, aby přiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ponechal rozhodnutí na úvaze Nejvyššího právního soudu.

Poněvadž uplatněná námitka směřuje toliko k procesnímu postupu krajského soudu, má pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu význam výlučně obsah soudního spisu. Z tohoto spisu Krajského soudu v Brně sp. zn. 55 Az 136/2004 bylo zjištěno, že na č. l. 47 je založena výzva ze dne 18. 5. 2005, kterou tento krajský soud adresoval stěžovateli, přičemž ho v této výzvě požádal o vyjádření, zda v souladu s možností danou § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasí s tím, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, poučil ho rovněž o tom, že souhlas se presumuje, pokud do dvou týdnů nevyjádří účastník řízení s tímto postupem nesouhlas. Tato výzva spolu s dalšími písemnostmi (vyjádřením žalovaného k žalobě, spolu s možností podat k ní repliku do 15 dnů od doručení) byla stěžovateli doručena, o čemž svědčí doručenka založená u č. l. 46 tohoto soudního spisu; podle této doručenky byla zásilka obsahující takovou výzvu nejprve dne 19. 5. 2005 uložena na poště, stěžovatel si ji osobně vyzvedl 23. 5. 2005. Lhůta dvou týdnů, po jejímž skončení byl presumován souhlas s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání, tedy uplynula 6. 6. 2005; stěžovatel na výzvu soudu nijak nereagoval, soud o věci rozhodl rozsudkem ze dne 30. 6. 2005.

Kasační stížnost je podána osobu oprávněnou, byla podána včas, důvod, který uplatňuje, je důvodem přípustným, neboť namítá vadu řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé (§ 102, § 106, § 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí napadené kasační stížností vázán rozsahem i důvody, které stěžovatel uplatnil (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

Právo účastnit se řízení před soudem je nesporně jedno ze základních procesních oprávnění, která nelze tomu, kdo hledá u soudu ochranu svých práv, upřít. Pravidla pro řízení ve věcech správního soudnictví, tedy i ve věcech azylových, jsou v zásadě upravena soudním řádem správním, jenž v § 51 odst. 1 stanoví, že soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Skutečnosti zjištěné se soudního spisu, tedy především, že předsedkyně příslušného senátu vydala pokyn k vypracování a odeslání výzvy, jejímž obsahem byl postup podle § 51 odst. 1 s. ř. s. včetně poučení o tom, že nebude-li souhlas odepřen, bude se mít za to, že udělen byl, dále, že tato výzva byla stěžovateli řádně doručena (doručenka od této zásilky je založena v soudním spise a má náležitosti požadované procesními předpisy pro její obsah – tj. označení soudu, doručované písemnosti, adresáta a adresy i doručujícího orgánu, prohlášení o tom, v který den byla obálka uložena, jméno a příjmení doručovatele, který potvrdil uložení písemnosti, údaj o tom, zda byla adresátu zanechána výzva, prohlášení o tom, v který den byla zásilka vyzvednuta, jméno a příjmení doručovatele, který potvrdil, že obálku s písemností doručil, jméno a příjmení příjemce, jeho podpis – srov. § 50f odst. 1, 3 a 4 občanského soudního řádu), svědčí o tom, že tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti neobstojí. Stěžovatel sám žádné důkazní návrhy ke svému tvrzení, že výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. mu nebyla doručena, v kasační stížnosti nepřináší; podle § 50f odst. 9 občanského soudního řádu, jenž se použije v důsledku pokynu §42 odst. 5 s. ř. s., nebyl-li dokázán opak, považují se údaje uvedené

na doručence za pravdivé. Samotné tvrzení stěžovatelce, že mu výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. nebyla doručena, tedy není způsobilé za této situace závěr o doručení zásilky vyvrátit. Nejvyšší správní soud tak má za prokázané, že výzva podle § 51 odst. 1 s. ř. s. byla stěžovateli řádně doručena, stěžovatel ve stanovené lhůtě na výzvu nereagoval, a proto soud při splnění těchto podmínek mohl rozhodnout ve věci samé bez nařízení jednání. Námitka uplatněná v kasační stížnosti je tedy nedůvodná.

Poněvadž Nejvyšší správní soud neshledal v postupu Krajského soudu v Brně žádnou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti za této procesní situaci již nebylo třeba rozhodovat.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel nebyl procesně úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nemá. To by příslušelo žalovanému, jemuž ovšem podle zjištění ze soudního spisu nevznikly žádné náklady převyšující náklady jeho běžné administrativní činnosti, proto bylo rozhodnuto, že se mu náhrada nákladů nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu